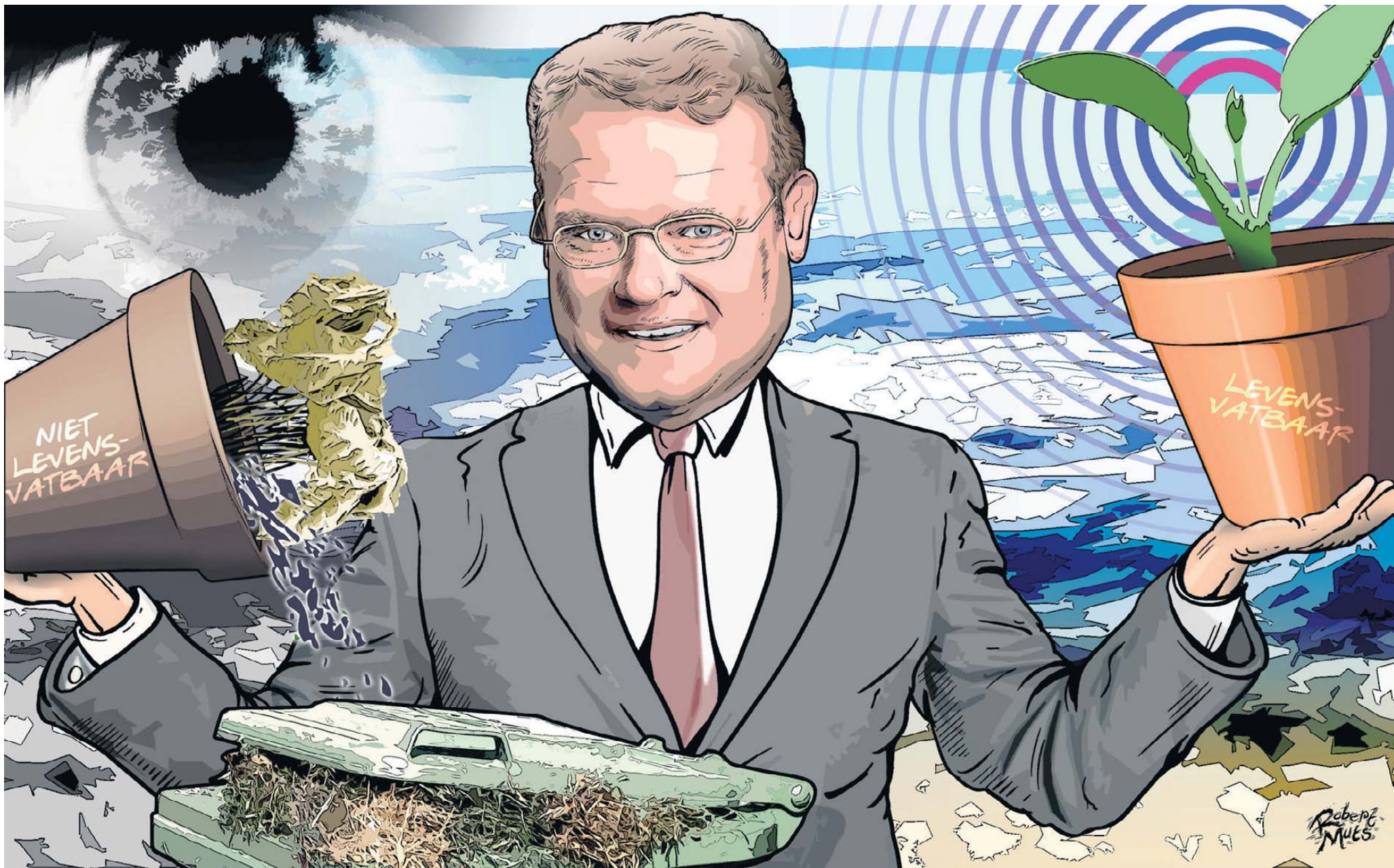

LIMBURGSE ZAKEN Peter Kamps

Curator in het oog van de storm

Een curator is een soort bedrijven-dokter, maar wel een die niet terugschrikt voor euthanasie als het bedrijf niet meer levensvatbaar is. De definitie is niet afkomstig van Michel Rempelberg (50) zelf, maar past wel precies bij de beroepsopvatting die hij als curator heeft. Snoeien doet bloeien. Bedrijven moeten niet blijvend gepamperd worden. Het opruimen van verouderde ondernemingen is nuttig, geeft anderen ruimte, luidt zijn visie. Rempelberg is een opvallende verschijning in het Limburgse curatorenwereldje. Hij behoort niet tot de top vijf van stercuratoren van de grote advocatenkantoren, maar is ook allesbehalve een backbencher. Hij schuurt tegen de top aan, ook omdat hij vaak faillissementen toegewezen krijgt waar zijn meer beroemde vakbroeders nee tegen moeten zeggen. Omdat ze niet vrij zijn van belangen zoals dat heet. Bijvoorbeeld omdat ze advocaat zijn van het bedrijf zelf of van de bank of van schuldeisers die bij dat faillissement betrokken zijn. En ja, dat wil wel eens voorkomen. Zo niet bij Rempelberg. Hij heeft er bewust voor gekozen dat risico te vermijden, wil als advocaat niet meewerken aan constructies die hij als curator zou moeten bestrijden. Daarmee wil hij niet gezegd hebben dat andere collega's het met de mores niet zo nauw nemen. De rechtbank zelf let daar trouwens ook scherp op, weet hij. Alles komt uiteindelijk uit en als een curator heeft gezondigd volgt een aantekening. Ook om een andere reden leidt een curator een riskant bestaan. Een curator wordt uit de boedel betaald. Als je zoals Rempelberg radicaal gekozen hebt voor het curatorenbestaan, kun je niet gemakkelijk terugvallen op andere dingen. Daar staat tegenover dat een curator zijn salaris gedeeltelijk zelf kan beïnvloeden. Hoe beter hij een faillissement afwikkelt en hoe meer activa hij verzamelt, hoe ho-

ger het salaris. Uiteraard niet onbegrensd. In de Quote 500 tref je geen enkele advocaat aan, grapt hij. In de zakelijke dienstverlening kun je een goede boterham verdienen, maar geen miljoenen. Het door de rechter bepaalde standaardtarief is 205 euro, maar loopt op naarmate de curator over meer ervaring beschikt. Ook de omvang van de boedel speelt een rol. Een frituur telt minder zwaar dan een fabriek. Rempelberg zit nu op een gemiddelde factor van 1,6. Bij gemiddeld drie tot vier 'klussen' per jaar bedraagt de faillissementsomzet van zijn kantoor drie à vier ton. Maar daar moet hij wel alle kosten en de salarissen van zijn medewerkers op kantoor en van zichzelf nog van betalen, benadrukt hij. Dan blijft er niet veel meer over. Ook Rempelberg is klein begonnen. Hij herinnert zich nog goed zijn eerste faillissement in 1997. Van een zzp'er. Daarna volgde een restaurant, dat hij in enkele weken tijd voor 270.000 gulden wist te verkopen. Die kan wat, moet de rechter-commissaris toen gedacht hebben. Want vanaf dat moment volgden er meer en ook steeds grotere klussen. Het meeste indruk toe nu toe heeft in 2013 het bankroet van het Limburgse ingenieursbureau Cauberg-Huygen op hem gemaakt. Dat was tot aan de succesvolle doorstart zes weken dag en nacht werken en stressen. Toch is Rempelberg, die kantoor houdt in Ubachsberg, geen fan van het verschijnsel prepack. Daarbij stellen rechtbanken stille bewindvoerders aan bij bedrijven in nood, die in de luwte rustig de tijd krijgen om te werken aan een doorstart. Een voordeel van deze aanpak is dat bedrijven die in feite bankroet zijn geen publicitaire schade oplopen. Een nadeel is het gebrek aan openbaarheid. En openbaarheid is juist een groot goed, vindt Rempelberg. Ook is sprake van afgedwongen schuldkwijtschelding. Niet voor niks lopen al de eerste procedures tegen deze

De economische crisis en snelle technologische veranderingen dwingen ook in Limburg veel bedrijven op de knieën. Michel Rempelberg probeert ze als curator ze weer overeind te helpen, tenzij opruimen beter is. Want snoeien doet groeien.

Peter Kamps is commentator van deze krant en schrijft op deze plek wekelijks over economie, politiek en ondernemerschap in Limburg

aanpak, die nog geen wettelijke basis heeft en daarom in het arrondissement Limburg nog niet toegepast wordt. Terecht, vindt hij. Rempelberg voelt zich een curator in het oog van de storm. De diepe crisis en ingrijpende technologische veranderingen hebben het ondernemen fundamenteel veranderd. Bedrijven moeten sneller dan ooit reageren op veranderingen in de markt. De concurrentie is keihard. Ook de betalingsmoraal is aanzienlijk verslechterd. Veel bedrijven gaan niet failliet omdat ze miljoenschulden hebben maar omdat ze een uitstaande rekening niet betalen kunnen vanwege liquiditeitsgebrek, zegt hij cynisch. Bedrijven zitten kortom in een economische achtbaan. De emotionele schade die een faillissement veroorzaakt is groot. De meest ondernemers hebben ziel en zaligheid gestopt in hun bedrijf en doen er alles aan om een bankroet te voorkomen. Daarbij is wel sprake van een glijdende schaal, klinkt het diplomatiek. Rempelberg merkt het aan de informatievoorziening als er iets niet klopt. En aan de houding van het personeel. Lopen de medewerkers weg met de baas of heeft deze zijn bedrijf vooral misbruikt om er een luxe levensstijl op na te houden. In dat geval treedt hij op. Maar dit zijn uitzonderingen. Slechts in twee op de tien door hem behandelde faillissementen is er sprake van echte fraude. In de helft van de gevallen zijn er wel kritische opmerkingen te maken over de bedrijfsvoering, maar zijn die niet zodanig dat Rempelberg de bestuurders juridisch aan de schandpaal moet nagelen. De meeste ondernemers zijn in beginsel te goeder trouw, heeft hij ervaren. Als curator neemt hij dan ook zijn petje af voor hun gedrevenheid en wil om te overleven in deze hoogst onzekere en turbulente tijden.

Meer columns op www.limburger.nl
Reageren? p.kamps@mgl.nl